

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	1Urtos/1/2026
Identifikačné číslo spisu:	1025200533
Dátum vydania rozhodnutia:	11.02.2026
Meno a priezvisko:	JUDr. Martin Bargel
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2026:1025200533.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu JUDr. Martina Bargela a sudcov JUDr. Emila Klemaniča a JUDr. Martina Ľuptáka, PhD., MBA, na neverejnom zasadnutí konanom 11. februára 2026 v Bratislave, o sťažnosti odsúdeného A. O. proti uzneseniu Krajského súdu v Bratislave, sp. zn. 2Ntc/24/2025, zo 4. decembra 2025

rozhodol:

Podľa § 193 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku sťažnosť odsúdeného A. O. z a m i e t a .

Odôvodnenie

Krajský súd v Bratislave uznesením, sp. zn. 2Ntc/24/2025, zo 4. decembra 2025 rozhodol tak, že „Podľa § 18 odsek 1 zákona číslo 549/2011 Zbierky zákonov o uznávaní a výkone rozhodnutí, ktorými sa ukladá trestná sankcia spojená s odňatím slobody v Európskej únii a o zmene a doplnení zákona č. 475/2005 Zbierky zákonov o výkone trestu odňatia slobody v znení neskorších predpisov s použitím § 415 odsek 1 Trestného poriadku a § 66 odsek 1 písmena a), odsek 3 Trestného zákona sa žiadosť odsúdeného A. O., narodeného XX.XX.XXXX v C., trvale bytom A. A. XXXX/XX, C., toho času vo výkone trestu odňatia slobody, o podmiennečné prepustenie z výkonu trestu odňatia slobody uloženého rozsudkom Krajského súdu pre trestné veci Viedeň spisovej značky 114 Hv 58/24w zo 14.05.2024, právoplatný 15.05.2024, uznaného a vykonávaného rozsudkom Krajského súdu v Bratislave spisovej značky 3Ntc/46/2024 z 08.01.2025 vo výmere 2 (dva) roky, ako aj rozsudkom Krajského súdu pre trestné veci Viedeň spisovej značky 17 Hv 133/21g z 19.07.2022, právoplatný 13.06.2023, v spojení s rozsudkom Krajského súdu pre trestné veci Viedeň spisovej značky 114 Hv 58/24w zo 14.05.2024, právoplatný 15.05.2024, uznaného a vykonávaného rozsudkom Krajského súdu v Bratislave spisovej značky 4Ntc/46/2024 z 23.01.2025, vo výmere 15 (pätnásť) mesiacov, z a m i e t a .“

Krajský súd svoje rozhodnutie odôvodnil v podstate nasledovne:

„Pokiaľ ide o formálnu podmienku spočívajúcu v zákonom predpokladanej dobe zodpovedajúcej súčtu častí trestov odňatia slobody postupne uložených, ktorej vykonanie zakladá možnosť podmiennečného prepustenia odsúdeného z výkonu trestu odňatia slobody a súčasne povinnosť súdu skúmať existenciu materiálnych podmienok pre takéto rozhodnutie, túto považuje krajský súd (s poukazom aj na započítaný výkon väzby na území Rakúskej republiky pred uznaním predmetných rozhodnutí) za

splnenú.

Z vykonaného dokazovania vyplynulo, že odsúdený vykonáva dva po sebe nasledujúce tresty odňatia slobody, a to na podklade rozsudku Krajského súdu pre trestné veci Viedeň spisovej značky 114 Hv 58/24w zo 14.05.2024, právoplatný 15.05.2024, uznaného a vykonávaného rozsudkom Krajského súdu v Bratislave spisovej značky 3Ntc/46/2024 z 08.01.2025 vo výmere 2 roky, ako aj rozsudku Krajského súdu pre trestné veci Viedeň spisovej značky 17 Hv 133/21g z 19.07.2022, právoplatný 13.06.2023, v spojení s rozsudkom Krajského súdu pre trestné veci Viedeň spisovej značky 114 Hv 58/24w zo 14.05.2024, právoplatný 15.05.2024, uznaného a vykonávaného rozsudkom Krajského súdu v Bratislave spisovej značky 4Ntc/46/2024 z 23.01.2025, vo výmere 15 mesiacov.

S poukazom na § 66 odsek 3 Trestného zákona krajský súd sčítal pomerné časti uložených trestov odňatia slobody a konštatoval splnenie formálnej podmienky na podmienené prepustenie z výkonu uvedených trestov odňatia slobody dňom 11.09.2025. In concreto, odsúdený A. O. bol disciplinárne odmenený jedenkrát, 20.10.2025 pochvalou za plnenie činností súvisiacich so všeobecným rozvojom osobnosti odsúdeného v oblasti udržiavania čistoty a upravenosti ubytovacích a spoločných priestorov ústavu, disciplinárne potrestaný nebol a počas výkonu trestu neabsolvoval žiadny rekvalifikačný kurz ani iné formy vzdelávania. V nadväznosti na obsah hodnotiacej správy ÚVTOS Hrnčiarovce nad Parnou sa javí, že odsúdený svojím konaním prejavil, že je schopný a ochotný rešpektovať systémové pravidlá vo vnútri zariadenia pre výkon trestu odňatia slobody, kde jeho správanie je hodnotené pozitívne. Na druhej strane však svojím konaním mimo ústav na výkon trestu odňatia slobody preukázal, že systém pravidiel mimo výkonu trestu zatiaľ nedokáže rešpektovať do tej miery, aby bolo možné konštatovať, že trest naplnil svoj účel a jeho pôsobenie na slobode nebude nebezpečné pre spoločnosť. Podľa zistení krajského súdu je preto ďalší výkon trestu odňatia slobody odsúdeným potrebný, a to napriek pozitívnemu hodnoteniu jeho správania a jeho odporúčaniu na podmienené prepustenie s dohľadom ústavom na výkon trestu. V odpise registra trestov má odsúdený doposiaľ 11 záznamov, prevažne za majetkovú trestnú činnosť, za ktoré mu boli ukladané podmienené aj nepodmienené tresty odňatia slobody. Pokiaľ ide o tvrdenia odsúdeného uvedené v jeho žiadosti, že výkon trestu ho dostatočne poučil o tom, že činy, ktoré v minulosti napáchal, bol jeho veľký životný omyl, čo aj niekoľko krát oľutoval, tieto vyhodnotil krajský súd ako také, ktoré nie sú dostatočne spôsobilé rozptýliť obavu z toho, že by v prípade podmieneného prepustenia z výkonu trestu odňatia slobody na slobodu pokračoval v trestnej činnosti. K tomu krajský súd dodáva, že snahu odsúdeného o vedenie riadneho života v prípade prepustenia z výkonu trestu odňatia slobody na slobodu súd nijako nespochybňuje. To, čo vyvoláva dôvodné pochybnosti, je však skutočná ochota odsúdeného po zmene modelu jeho správania, ktorý sa premietal do opakovaných odsúdení za páchanie trestnej činnosti. V tejto súvislosti je nutné podotknúť, že skutku z ktorého bol uznaný za vinného rozsudkom Krajského súdu pre trestné veci Viedeň spisovej značky 114 Hv 58/24w zo 14.05.2024, právoplatného 15.05.2024, uznaného a vykonávaného rozsudkom Krajského súdu v Bratislave spisovej značky 3Ntc/46/2024 z 08.01.2025 sa dopustil len necelé štyri mesiace po jeho podmienenom prepustení Okresným súdom Břeclav sp. zn. 3PP/34/2023 z 13.06.2023, teda v rámci skúšobnej doby podmieneného prepustenia plynúcej do 13.06.2026. Jeho ochota viesť riadny život je len deklarovaná a je v rozpore s jeho správaním sa v minulosti, keď aj po podmienenom prepustení sa dopustil páchania ďalšej trestnej činnosti. K páchaniu totožnej trestnej činnosti sa teda opakovane vracia, a aj vzhľadom na jeho osobu je preto dôvodný predpoklad, že by tomu tak bolo aj v prípade podmieneného prepustenia. Odsúdený k svojej trestnej činnosti nezaujíma dostatočne kritický postoj, a preto nie sú prítomné predpoklady, že po podmienenom prepustení z výkonu trestu na slobodu by odsúdený v budúcnosti viedol riadny život a súd považuje ďalšie pôsobenie na jeho osobu nepodmieneným trestom (predpokladaný koniec trestu je k 27.04.2027) za dôvodné, zákonné a naplňajúce účel a funkciu trestu tak výchovnú, represívnu, ako aj preventívnu.

Napokon krajský súd uvádza, že rozhodnutie o podmienenom prepustení odsúdeného z výkonu trestu odňatia slobody je fakultatívnej povahy, a teda na také rozhodnutie nemá odsúdený právny nárok.“

Proti uzneseniu krajského súdu podal odsúdený A. O. sťažnosť priamo do zápisnice, s tým, že sťažnosť nechce odôvodniť.

+ + +

Najvyšší súd Slovenskej republiky na podklade podanej sťažnosti preskúmal, v zmysle § 192 Trestného poriadku, správnosť a zákonnosť napadnutého uznesenia ako i konanie, ktoré mu predchádzalo a zistil, že sťažnosť odsúdeného A. O. nie je dôvodná.

Podľa § 18 ods. 1 zákona č. 549/2011 Z. z. súd, ktorý rozhodol o uznaní a výkone rozhodnutia, je oprávnený prijať všetky následné rozhodnutia spojené s výkonom trestnej sankcie vrátane podmieneného prepustenia odsúdeného z výkonu trestu odňatia slobody.

Podľa § 7b ods. 2 Trestného zákona právoplatné odsúdenie súdom iného členského štátu Európskej únie v trestnom konaní sa na účely trestného konania zohľadní rovnako, ako keby bolo vydané súdom Slovenskej republiky, ak bolo vydané pre čin trestný aj podľa právneho poriadku Slovenskej republiky.

Podľa § 415 ods. 1 Trestného poriadku o podmienenom prepustení z výkonu trestu odňatia slobody rozhoduje súd na návrh prokurátora, riaditeľa ústavu na výkon väzby alebo riaditeľa ústavu na výkon trestu odňatia slobody, v ktorom sa trest vykonáva, záujmového združenia občanov alebo na návrh odsúdeného na verejnom zasadnutí. Ak bol návrh odsúdeného o podmienené prepustenie zamietnutý, môže ho odsúdený opakovať až po uplynutí jedného roka a ak ide o odsúdeného na dvadsaťpäť rokov alebo na doživotie, po uplynutí troch rokov od zamietnutia okrem prípadu, že návrh bol zamietnutý len preto, že ho odsúdený podal predčasne.

Podľa § 66 ods. 1 písm. a) Trestného zákona súd môže odsúdeného podmienne prepustiť na slobodu, ak odsúdený vo výkone trestu plnením svojich povinností a svojim správaním preukázal polepšenie a môže sa od neho očakávať, že v budúcnosti povedie riadny život, a ak ide o osobu odsúdenú za prečin po výkone polovice uloženého nepodmieneného trestu odňatia slobody alebo rozhodnutím prezidenta Slovenskej republiky zmierneného nepodmieneného trestu odňatia slobody.

Podľa § 66 ods. 2 Trestného zákona pri rozhodovaní o podmienenom prepustení súd prihliadne aj na to, v akom ústave na výkon trestu odsúdený trest vykonáva.

Podľa § 66 ods. 3 Trestného zákona ak odsúdený má vykonať viac trestov odňatia slobody, odsúdený môže byť podmienne prepustený najskôr po výkone súčtu pomerných častí uložených trestov podľa odseku 1 písm. a) až c), § 67 ods. 1 a 2 a celého zvyšku trestu podľa § 68 ods. 2.

Z vyššie citovaných ustanovení plynie, že pre podmienené prepustenie z výkonu trestu odňatia slobody je nutné, aby odsúdený kumulatívne splnil tri podmienky, jednu formálnu - vykonal trest v zákonom stanovenej dobe a dve materiálne - plnením svojich povinností a svojim správaním preukázal polepšenie a možno od neho očakávať, že v budúcnosti povedie riadny život.

Pokiaľ ide o formálnu podmienku, tú odsúdený splnil tak, ako uzavrel už krajský súd vo svojom uznesení; konkrétne ide o podmienku špecifikovanú v § 66 ods. 1 písm. a) Trestného zákona (výkon súčtu pomerných častí uložených trestov).

K možnosti konštatovania splnenia materiálnych podmienok podmieneného prepustenia z výkonu trestu odňatia slobody najvyšší súd poznamenáva, že podmienené prepustenie z výkonu trestu odňatia slobody je opodstatnené len vtedy, ak sa preukáže, že odsúdený vo výkone trestu nielen formálne, ako to vyžaduje zákon o výkone trestu odňatia slobody a vyhláška, ktorou sa vykonáva poriadok výkonu trestu, ale nadpriemerne plnil všetky svoje povinnosti tak, aby za ich plnenie získaval odmeny a dokumentoval tak svoju úprimnú snahu o polepšenie, pričom zároveň jeho správanie k spoluodsúdeným ale i personálu musí byť bezproblémové. Ak odsúdený síce plní svoje povinnosti, ale toto plnenie nie je ocenené odmenami, ide o bežný a zákonom predpísaný štandard správania sa odsúdeného, ktorý sa nevymyká z priemeru a nenaznačuje snahu odsúdeného o polepšenie. V prípade „skúseného recidivistu“ je žiadúce, aby pomer disciplinárnych odmien k disciplinárnym trestom bol výraznejší v prospech odmien.

Všeobecný súd, ktorý o takomto návrhu rozhoduje, nemá vo vzťahu k zisteniu splnenia tejto materiálnej podmienky, ktorá súvisí so správaním odsúdeného vo výkone trestu odňatia slobody a prognózy vedenia riadneho života, v podstate iné rozhodujúce dôkazy ako tie, ktoré mu predloží ústav, ktorý má možnosť poznať jeho každodenný život, fungovanie odsúdeného a možnosť jeho budúcej resocializácie a práve z nich potom pri svojom rozhodnutí vychádza.

V konkrétnej veci odsúdeného A. O., Ústav na výkon trestu odňatia slobody Hrnčiarovce nad Parnou vo svojom hodnotení z 12. novembra 2025, hoci uviedol aj pozitívne črty správania odsúdeného v ústave, mal hlavne v jeho neprospech za to, že: „Resocializačná prognóza je u odsúdeného podľa nástroja hodnotenia rizika recidívy trestnej činnosti CRA menej priaznivá. Riziko recidívy trestnej činnosti je stredné. [...] S poukazom na § 415 ods. 3 Trestného poriadku sa k návrhu na podmienené prepustenie odsúdeného z výkonu trestu odňatia slobody riaditeľ ústavu nepripája.“

V predmetnej veci teda nebola splnená druhá podmienka na podmienené prepustenie odsúdeného A. O. z výkonu trestu odňatia slobody.

Pre pozitívne rozhodnutie o návrhu odsúdeného na podmienené prepustenie z výkonu trestu odňatia slobody musí byť ďalej splnená aj tretia podmienka, a to - musí byť daný predpoklad, že odsúdený po podmienenom prepustení z výkonu trestu odňatia slobody povedie riadny život. Okolnosťou, ktorá má v tejto súvislosti veľký význam, je aj predchádzajúci spôsob života odsúdeného vrátane vyhodnotenia rizika jeho prípadnej recidívy. V nadväznosti na uvedené musí súd zohľadniť všetky zadovážené dôkazy, ktoré poskytnú komplexný obraz o osobe odsúdeného a jeho celkovom správaní a plnení povinností vo výkone trestu, pretože tieto okolnosti vedú ovplyvniť predpoklad o tom, aké správanie možno od odsúdeného očakávať potom, ako opustí ústav na výkon trestu odňatia slobody.

Ani tejto podmienke nesvedčia okolnosti, ktoré opísal krajský súd, a síce, že „Jeho ochota viesť riadny život je len deklarovaná a je v rozpore s jeho správaním sa v minulosti, keď aj po podmienenom prepustení sa dopustil páchania ďalšej trestnej činnosti. K páchaniu totožnej trestnej činnosti sa teda opakovane vracia, a aj vzhľadom na jeho osobu je preto dôvodný predpoklad, že by tomu tak bolo aj v prípade podmieneného prepustenia. Odsúdený k svojej trestnej činnosti nezaujíma dostatočne kritický postoj [...]“.

Najvyšší súd považuje za správny záver krajského súdu ohľadom skutočnosti, že resocializačná prognóza odsúdeného je vo vzťahu k riziku sociálneho zlyhania odsúdeného čo do „kvalitatívneho obsahu“ natoľko nepriaznivá, že tak logicky, ako ani vecne nepripúšťa iný predpoklad než ten, že osoba odsúdeného je za konštatovaného stavu učebnicovým príkladom pre hroziace riziko opätovného sociálneho zlyhania vo forme opakovaného páchania trestnej činnosti. Negatívnym faktorom svedčiacim v neprospech odsúdeného je obsah jeho odpisu z registra trestov, z ktorého je evidentné, že odsúdený sa trestnej činnosti dopúšťa periodicky, a to aj v skúšobnej dobe.

Skôr menovaný má doposiaľ v odpise registra trestov jedenásť záznamov, predovšetkým za majetkovú trestnú činnosť. Je síce pravdou, že nemožno paušálne dospieť k záveru, že u odsúdených s početnou kriminálnou minulosťou už podmienené prepustenie z výkonu trestu odňatia slobody neprichádza do úvahy; nemožno však abstrahovať (odmyslieť si) skutočnosť, že s ohľadom na túto kriminálnu minulosť bude splnenie materiálnej podmienky - t. j. že bude odsúdený viesť riadny život - skôr výnimočné. V takýchto prípadoch bude zohrávať významnú úlohu splnenie práve druhej podmienky, ktorá môže naznačiť skutočnú snahu odsúdeného o nápravu a presvedčiť súd, aby aj takémuto odsúdenému dal šancu na preukázanie, že bude schopný viesť riadny život.

Najvyšší súd poznamenáva, že každý si v živote zaslúži dostať šancu na nápravu chyby (chýb), ktorej sa dopustil a na preukázanie, že jeho zlyhanie bolo ojedinelé a už sa nebude opakovať. Najvyšší súd však prijal záver, že odsúdený premárnil svoje šance dokázať spoločnosti, že sa polepšil. Z histórie správania sa odsúdeného A. O. možno vyvodíť, že jeho sklony k porušovaniu zákona a k páchaniu trestnej činnosti prevažujú nad ním prezentovanou ochotou žiť riadny život. Najvyšší súd neuveril pozitívnej

motivácii odsúdeného, ktorá ho zrejme viedla k podaniu návrhu na podmienené prepustenie z výkonu trestu odňatia slobody. Naopak, najvyšší súd dospel k záveru, že pravidlá normálneho spolužitia je odsúdený podľa všetkého schopný rešpektovať zrejme len pod dozorom vo väzení.

V prípade odsúdeného A. O. riziko recidívy - opätovného zlyhania, ak by bol podmienené prepustený z výkonu trestu odňatia slobody, výrazne prevažuje nad ochotou najvyššieho súdu uveriť, že sa už konečne rozhodol viesť riadny život.

Preto najvyšší súd zdieľa právny názor a s tým súvisiaci záver krajského súdu aj o nenaplnení druhej materiálnej podmienky a summa summarum i pokiaľ ide o negatívne rozhodnutie o žiadosti odsúdeného o podmienené prepustenie z výkonu trestu odňatia slobody a uvádza, že odôvodnenie uznesenia krajského súdu je úplné, zrozumiteľné a presvedčivé. Preto najvyšší súd na sťažnosťou napadnuté uznesenie ďalej odkazuje bez potreby opakovať tam uvedené rozhodné skutočnosti.

S poukazom na vyššie uvedené rozhodol najvyšší súd tak, ako je uvedené vo výrokovej časti tohto uznesenia.

Toto rozhodnutie bolo prijaté pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu sťažnosť nie je prípustná.